

[Annelise Gotfredsen]

store og internationalt anerkendte arbejde, der udføres dér.

For en gangs skyld kan jeg være enig med hr. Waldorff. Det er rigtigt, at den beslutning, vi har set fra socialdemokratiets side, giver udtryk for, at der er uoverensstemmelser.

Jeg kan også give hr. Waldorff ret i, at jeg ikke bryder mig om at banke tæpper. Jeg er også meget glad for alle de andre hjælpemidler, elektriciteten har skaffet os, og som gør det lidt lettere både for udearbejdende og hjemmearbejdende kvinder, som jo trods alle forsøg på at drage mændene ind i husførelsen alligevel står for det daglige slid. Jeg synes, det er en meget mandschauvinistisk indstilling at tale nedsettende om disse hjælpemidler, men her går hr. Waldorff jo meget godt hånd i hånd med Ekstra Bladet.

Til hr. Alfred Hansen vil jeg sige, at jeg ikke har udtalt mig om en a-kraftfare om 20-30 år, det må hr. Alfred Hansen have misforstået. Jeg har udtalt mig om forhold, vi i dag kender, men vi kan ikke på noget energiforsyningsområde tage højde for, hvad der vil ske, og vi kan aldrig have 100 pct. sikkerhed for nogen energiproduktion.

Jeg forstår ikke rigtig, hvilken slags strålingsrisiko hr. Alfred Hansen sigter til. Det kan næppe være den, der findes omkring et a-kraftværk. Der er jo målt mindre stråling dér end den naturlige baggrundsstråling, der findes mange, mange steder. Og strålingsskader ved uheld? Ja, risikoen for uheld er jo beregnet til at være i samme størrelsesorden som risikoen for et meteornedslag eller en ildstorm i et gasnet i en storby. Det er en risiko, vi må leve med, som vi lever med en risiko på alle andre energiproduktionsområder.

Jeg vil sige til ministeren, at vi i dag har fået mange forsikringer om, at den beslutning, der er vedtaget, ikke har nogen indflydelse på de næste 10 års energiproduktion. Det er vi så sandelig klar over, men vi er da rystede over, at man ved den beslutning, man har taget i dag, netop fratager os en mulighed for energi, hvor vi om 10-20 år står i en risiko for endnu værre forsyningsknaphed end den, vi er i i dag. Alle ting tyder på, at der vil blive mindre og dyrere energi, og det er da derfor, det i dag er nødvendigt at imødegå disse farer, disse økonomiske risici for ikke at kunne leve op til de

krav, der stilles til os om 10-20 år. Vi ved udmærket, at det ikke er noget, der gælder i morgen.

Men jeg beklager meget, at vi ikke i redegørelsen har fået uddybet, hvilke ændrede omstændigheder der har ført til denne totalt ændrede energipolitik. Jeg spurgte om det i mit første indlæg, og jeg har ikke fået svar. Ministrene har heller ikke redegjort for, hvilke supplerende energikilder man forventer kan erstatte kernekraften på europæisk plan. Er det kun en lille del, man forventer kan erstattes af de supplerende energikilder? Hvad er det dog, der gør, at man tror, at man her i Danmark i videre omfang kan drage nytte af disse supplerende energikilder, som vi alle håber på, som vi alle gerne vil forske i, men som ingen tror kan afhjælpe den energimangel, der opstår, hvis vi også må undvære kernekraften?

Så vil jeg sige, at det bestemt ikke er en strid om kejserens eller statsministerens skæg. Det er en strid om en uklarhed, som er af allerstørste betydning for hele vores økonomiske udvikling. I redegørelsen er det meget klart opstillet, at energiministeren mener, at det er 2 kernekraftværker, vi kommer til at mangle, og der er i energiredegørelsen fra 1976 om energiplanlægningen redegjort for, at man stiler imod, at 23 pct. af vores energiforsyning omkring år 2000 skal være besørgt af kernekraft. Så forstår jeg stadig væk ikke de tal, som vi nu får at vide om ydelserne fra et kernekraftværk. Jeg ved ikke, om det er 4 eller 5, men det har jo hidtil været 4 kraftværker, vi har talt om, og hvis det er sådan, at det er 4 kraftværker, der skal levere denne strøm indtil år 2000, så er ydelsen efter min regnebog og min tabel for hvert kernekraftværk snarere 6 pct. end 5 pct., og den er betydelig mere end 4 pct. og de 3 pct., statsministeren har nævnt ved adskillige lejligheder.

Det er ikke en strid om små brøker, det er en strid om de procenter, der er så væsentlige for hele vores økonomiske udvikling. Var procentdelene ikke så væsentlige, så havde man vel ikke allerede her i foråret, da vi fik en tilspidsning af oliekrisen, gjort sig så stor ulejlighed og foretaget så mange indgreb for at bringe olieforbruget, energiforbruget, ned i form af begrænsning af hastigheder og juletræsbelysning og vinduesbelysning osv., osv. Hver procentdel betyder uendelig meget for